Аргасанъ свр. видъ отъ аргасване

Аргасница (та) качка въ която турятъ аргасъ тъ, или тоз. от дѣлень хлѣвъ дѣто дърпятъ кози тѣ въ аргасъ тъ. 2) не нѣвай мно-го че едъ те турямъ въ аргасница та, казватъ по нѣкоги на по-тови тѣ, кое що каква че подвиствувалъ да не аргосатъ.

Аргасанъ, на, но — який (тъ) който е тоснъ, кисятъ въ аргасъ тъ

Аргасване — сувамъ гл. д. тоя, кисяя кожи въ аргасъ да отмечне отъ стягание то въ варъ тъ.

Аргасване гл. трупчъ. За тепатъ чакачъ, а найвече за дѣлъ плачъ кога се нѣщо окида; овеля, одатрлвя та се не изпражка кога се дотръ до нѣщо рѣдко и се оразрѣдвя. Аргасала мисе ризара.

Аргасъ (тъ) сѣдѣние то що правятъ кожухари тѣ отъ шрица и патурено брашно и кисятъ кожи тѣ въ него за да отмекнятъ.

Аргатинъ (тъ) ратай, приставенъ да върши кърска работа. 2) работникъ надничяръ. — Слънце си майка, а борува: Зарана слънце за-ходай, да не те кълнетъ аргати, аргати, сину, на поле, дървари, сину, на горъ. Ц. 158. Отамъ чеелия, брятъ му ядъ дория, аргати черехи и мене викахъ: Сенъ да сенъ по дорю на краи да сошь нѣшидами тѣ-мни, аргати да варкашъ, астри да мъ давашъ. — 171. Засвирило пу-дото пуче предъ аргати тѣ, предъ каурки тѣ, догледало момче-то мойка, море та му вели; по поли, мъ, ами бъдимъ слушенойси сви-рили предъ аргати тѣ — предъ каурки тѣ, ядъ нерти зевамъ каур-ска мома, що ке ти зевамъ кедрна мома — ходорова керка — 285. Лечъ да ти беря, ячмень да чрнъ, ручекъ да носъ на аргати тѣ М. 79. Бочъ да бие аргатинтѣ! що дойдохя не скорхяхя. — 643. Новей ли новей вдаре Мелчене... дали охгадишь Ялъ аргати — 643. Чъзди ар-гати по дворе-тъ, врзва антяне дръчяхя, кочаръ чеаради сча-хя, Зъгати мъгъши дръчяхя. Ч. 302. Дѣ се е чоло, видъло, аргатинъ бѣлъ хакъ да мета. — 319. Мехмудъ чеелия мъогу сѣдба има, ма-нко му аргаке двѣстѣ и двесе — 349. А Аргатинъ Зрга́ 143. Срв. Сѣ

Аргатлукъ и — лъкъ (тъ) ратайство, Лилаф тинс другки, отъ аргатлукъ идѣтъ и дѣсия се поѣтъ. Ц. 285

Аргатувамъ гл. ср. ходя аргатинъ, правя аргатлъкъ.

Аргафанъ, както се види ние мислъко и мисле че отъ аргаване, ка-кто чевиъ, лилянъ, лило; или отъ Ханя, вана, ване, сонъ що аргаване: аргафаня, фане, ами подъ ратане, какъ се посвѣрнило, токму при години. М. 566.

Аргаванъ (тъ) тоя що аргавинъ (костуръ) Дювенка мисли чеедъ-вото коеро се казва Чудес, коеро по крайморията е сава голямо дърво и дава цвѣтъ тъмночервенъ, но това дърворо нема по пасъ, до дъ-ръ приводитъ бъчаре. а отъ тѣсинтѣ сава явно че то е дърво обр-ковано по пасъ. Още тѣсинтѣ явно казватъ че аргаванитѣ се тъ-рени а не алени или червени и дъ мисле да не е тъ пъ пасъ ка-кво то цвѣтъ червено, мора ва (синкаво-червено) и дъ ла. Пабхадъ.

Аргаванка (та) лѣдъ изѣдна на ключета, що е по пъ-ях едно дъ-ние отъ лѣдъ тѣ рудници на Лаза и ия, отъ кадѣ тръгуванъ: ко-лъ та Аргуна е по мека и похубава отъ другъ.

Аргосанъ свр. видъ отъ аргосване

Аргосване — сувамъ гл. д. въ стъ-ранъ нѣкой свещеникъ отъ изпълнение на обѣщаниятъ тѣ му. Затрудцавамъ му за на-колко врѣме да не свещенодѣйствува.

аргасване (то) тоя що то, кисятъ то на кожи въ аргасъ. 2) оразрѣдвяне то на плач.

Аргаска (та) жена на аргатинъ или просто работникия и дъ мекярка

Аргия (та) градинъ тоди светецъ и дъ ма аргия, или само кръ-стче, тойнее голѣ-мъ градинъ.